

Kikkerschrik

Tijdens mijn jonge jaren in Utrecht lag het buitenleven niet binnen handbereik. Daarom was ik als natuurjochie geneigd om de natuur te introduceren in de huiselijke omgeving, niet altijd tot onverdeeld genoegen van mijn huisgenoten. Op mijn zolderkamer stond een groot terrarium, waarin ik inheemse amfibieën en reptielen koesterde. Om de paar weken fietste ik naar de dierenzaak om een kwartje van mijn zakgeld te besteden aan meelwormen, het hoofdvoedsel voor mijn troeteldieren. Want ik was verkikkerd op mijn kikkers en padden. 's Avonds liet ik ze vaak even een ommetje lopen in mijn kamer. De padjes leerden al snel hun gewoonte af om langdurig te plassen als ik ze oppakte. Wel zo praktisch omdat ik ze op mijn bed uitliet.

Toen ik op zekere dag van school thuis kwam, zat mijn moeder in de huiskamer op me te wachten. Aan de strenge blik achter haar brillenglazen kon ik zien dat me een standje te wachten stond. Vlug overdacht ik mijn dagelijkse zonden, maar ik kon me geen bijzondere misstap herinneren. Al snel doorbrak ze de stilte: 'Ga jij maar eens op de trap kijken!'

De trap? Ik was me van geen kwaad bewust. Tot op de overloop was er niets bijzonders te zien, maar bovenaan de trap naar de zolder stond een omgekeerde jampot. Onder de jampot zat Karelkje, mijn bruine kikker. Een beetje stoffig en dof, maar zijn keel wipte op en neer. Hij leefde! En dat was het voornaamste. Kennelijk was ik vergeten om hem na zijn avondlijke uitstapje in het terrarium terug te zetten. Ik pakte de pot met Karelkje op en liet het uitgedroogde dier zwemmen in de waterbak van het terrarium. Nu hij eenmaal veilig achter glas zat, leek de kans me kleiner dat mijn moeder een banvloek over de kikker zou uitspreken.

Schoorvoetend daalde ik de trappen weer af om haar oordeel te vernemen. Ondertussen had ik heimelijk waardering voor haar koelbloedigheid, want ze vond mijn koudbloedige kamergenoten niet bepaald aaibaar. 'Heb jij mijn kikker onder die jampot gevangen?' vroeg ik dan ook bewonderend. Ze knikte en vertelde wat er was voorgevallen. 's Ochtends was Coby, onze werkster, tijdens het vegen van de trap de kikker tegengekomen. Coby was weliswaar een struise boerenmeid, maar oog in oog staan met zo'n engerd was haar toch te veel. Ze kwam lijkkleek naar beneden en stamelde: 'Mevrouw, er zit een kikker op de trap!'. Mijn moeder kwam onverwijd in actie. Door het beest ter plekke in een jampot te internen kon het rooster van huishoudelijke taken ongewijzigd worden uitgevoerd en hoefde ze de kikker niet te pakken. Dat liet ze liever aan mij over. Ze besloot haar relaas met een vermaning: 'Laat het niet weer gebeuren. Zorg dat voortaan die dieren van jou in hun terrarium blijven. Ik kan het niet hebben dat Coby weg loopt vanwege jouw kikkers!'

Ik schijn een nogal ontwapenend antwoord te hebben gegeven: 'Maar hondjes laat je toch ook uit...?'

Eef Arnolds

De tekst is eerder verschenen in het tijdschrift Jonas 90. 2005.